

Les i dette nummer:

- Møte med biskop Bernt s. 3
- Mot diskusjonsforbud s. 5
- Homofile foreldre s. 6
- Vite hva man står for s. 8
- Nytt syn på seksualitet s. 9
- Mangfold i kirken s. 10
- Adventstiden s. 11
- Møte i Freising s. 13
- Julehilsen s. 15

Nyhetsbrev nr. 3/2009

La flere få høre hva *du* mener

Innlegg til Nyhetsbrevet sendes til red@ogsavierkirken.no. Vi ønsker dialog og ytringer!

Redaktør: Anne Helene Utgaard

www.ogsavierkirken.no

Anglikanere blir katolikker

Av Anne Helene Utgaard

Overraskelsen var stor over hele verden da Vatikanet gjorde det kjent at det blir opprettet en egen organisasjonsform, et ordinariat, direkte under paven, som tillater tradisjonalistiske anglikanere å bli katolikker uten å gi avkall på sitt særpreg. Hva skjer?

Bakgrunnen

Den anglikanske kirke, som i USA og andre deler av verden heter Den episkopale kirke, har i de senere år pådratt seg indre spenninger, først omkring kvinnelige prester og biskoper, og dernest rundt spørsmålet om homofili. En åpent homofil biskop i USA og et økende antall kvinneprester har blitt for mye for en del av medlemmene, og de har organisert seg i uavhengige enheter på siden av sin kirke. Det er disse grupperingene som har vært i hemmelige samtaler med Rom gjennom flere år og som nå får en særskilt adgang til Den katolske kirke.

Samtalene mellom de tradisjonalistiske anglikanerne og Vatikanet har vært så taushetsbelagt at selv ikke erkebiskopen av Canterbury, Rowan Williams, eller erkebiskopen av Westminster, Vincent Nichols, har kjent til dem inntil like før nyheten ble gjort kjent. Det er også interessant at det er Troskongregasjonen som har arbeidet med saken og ikke kommisjonen for kristen enhet. Kardinal Kasper var heller ikke involvert før i siste runde.

Nyheten ble særdeles unådig mottatt i England. Der har den katolske og den anglikanske kirke lange tradisjoner med

økumenisk arbeid og økumeniske bestrebelser. Vatikanet ble beskyldt for å fiske i rørt vann og for økumenisk piratvirksomhet. The Times brukte storslegga på lederplass. Også andre lands presse, for eksempel Der Spiegel i Tyskland, har uttalt seg uhyre kritisk til det som har skjedd.

Den nye ordningen

Den nylig offentliggjorte apostoliske konstitusjon åpner for at tradisjonalistiske anglikanere individuelt eller som grupper, menigheter eller hele stift, kan tas inn i kirkens fulle fellesskap, men likevel beholde viktige elementer ved sin liturgi og sine tradisjoner. Det blir opprettet særskilte personlige stift (ordinarier) ledet av biskoper direkte underlagt paven. De skal altså ikke ha noe med den vanlige katolske strukturen i England og andre deler av verden å gjøre. Anglikanernes allerede gifte prester kan søke om å få bli viet til katolske prester, men det forutsettes for øvrig at kravet om sølibat opprettholdes i samsvar med den kanoniske lov. Den tradisjonsrike anglikanske prestefamilien skal fases ut. Prestestudentene skal delvis få sin utdannelse i katolske seminarer og delvis i anglikanske institusjoner. Prester og biskoper vil måtte ordineres på nytt da Rom ikke anerkjenner den anglikanske vigselen.

De som opptas i Den katolske kirke, må bekjenne sin tro i samsvar med kirkens katekisme, heter det. Dette er i seg selv en merkverdighet. Katekismer har ingen dogmatisk funksjon. De er som kompendier over trosinnholdet på et gitt tidspunkt. De kommer og går avhengig av pavenes initiativ. Derimot ville det gitt mening om de nye katolikkene ble bedt om tilslutning til for eksempel Lumen Gentium eller Dei Verbum fra Vaticanum II. Disse har dogmatisk karakter.

Les fortsettelsen side 3

Medlemskap i Også vi er kirken for 2010 koster kr. 200,- og tegnes til medlemsservice@ogsavierkirken.no, eller til Også vi er kirken, c/o Anne Stensvold, Nadderudlia 21a, 1357 Bekkestua. Kontonummer: 1280 25 36826. Ved betaling pr. nettbank, er det viktig å skrive i feltet for merknader hvem kontingenten gjelder for.

Styret har besluttet at vi som en prøveordning skal sende ut Nyhetsbrevet i papirutgave til alle medlemmer fra nå av og ut 2010. Det koster ikke noe ekstra for medlemmene, men vi tar gjerne i mot en gave i tillegg til medlemskontingenten fra de som har lyst og anledning til å bidra litt ekstra.

Man kan motta nyhetsbrevet uten å være medlem. Dette er vederlagsfritt for tilsendelse pr. e-post. Som papirpost koster det kr. 150,- i året. Merk innbetalingen med "Abonnement".

Kjære lesere,

Det er advent, men rundt omkring oss støyer allerede den kommersielle julefeiringen. Den er glorete, høyrøstet og sulten og kan ikke vente. Den tar alt på forskudd Vi vet at når julaften endelig kommer, tar denne materialistiske julen brått slutt. Da oppstår det et tomrom. Og så følger en høysesong for familieproblemer, alkoholmisbruk og ensomhet. Men det finnes et alternativ. Vår katolske bønnebok lar den hellige Anselm (1033-1109) komme oss i møte nå i adventstiden. Han kommer med denne oppfordringen:

Kom nå, arme menneske! Legg dine gjøremål til side en stakket stund, ta fri fra dine mange urolige tanker! Kast dine bekymringer bak deg, og utsett de slitsomme oppgaver som venter. Gi litt av din tid til Gud, og hvil deg i ham. Tre inn i din sjels lønnkammer, og steng alt ute unntatt Gud og det som kan hjelpe deg til å søke ham

Advent er en forventningens tid da vi innbys til å forberede oss til Kristi, folkefrelserens komme. Og nettopp gjennom forberedelsestiden kan vi legge grunnlaget for en helhjertet julefeiring som varer fra julaften og fram til epifani den 6. januar.

Men det er ikke bare den kommersielle julefeiringen som forstyrrer adventstiden for oss. I disse dager har det kommet nye avsløringer fra Irland hvor barn er blitt misbrukt og plaget på det groveste i kirkelige institusjoner, og denne gangen ikke i en fjern fortid, men helt fram til 2004. Det gjør så inderlig vondt å få vite dette. Og vi blir sinte og fortvilte når vi får vite at dette har kirkens ledelse kjent til, men de har prioritert hemmeligholdelse og kirkens omdømme framfor å få slutt på ondskapen. Også Vatikanet er involvert fordi flere henvendelser dit både direkte og via nuntius, helt enkelt ikke er blitt besvart. Hvordan er dette mulig? Jeg tror at mange troende nå, både i Irland og i resten av verden, føler sorg og skam og sinne. Og avmakt.

Den nåværende erkebiskop av Dublin, Diarmuid Martin, har gitt uttrykk for sin fortvilelse og skam både på egne og kirkens vegne. Men hvordan kommer vi videre etter dette? For det er oss, hele kirken, som er rammet av det som har skjedd. Det er vi som nå kalles til bot og til fornyet arbeid for at slikt ikke skal skje igjen. Samtidig vet vi at det fortsetter å skje. La oss be for ofrene i denne adventstiden. Og om at alle som har ansvar i kirken må bli villige til å finne fram til årsakene til at misbruk av de svakeste har fått så stor utbredelse i kirken vår. Her må noen brette opp ermene.

Og midt oppi alt dette vanskelige, ønsker jeg dere en god og meningsfull adventstid, og når vi kommer så langt: en gledelig, fredelig og håpefull jul! Beste hilsen

Annette Uthaug

Møte med biskop Bernt

I oktober møtte Anne Helene Utgaard og Anne Stensvold fra OVEKs styre biskop Bernt til en uformell samtale i bispegården. I samtalen tok vi opp et par temaer fra vårt programdokument. Blant annet stilte vi spørsmål om det er mulig å ta opp spørsmålet om utdanning og vigsling av kvinner til diakoner i forbindelse med at det nå settes i gang diakonutdannelse på nordisk plan. Biskopen mente tiden enda ikke er moden for dette. Han uttrykte at han gjerne ville komme til et av våre møter og orientere litt om det som foregår i stiftet, og han inviterte oss også til å skrive litt om OVEK i kommende nummer av det sammenslåtte Broen og St. Olav.

ahu

Fortsettelse fra første side

Et viktig poeng er for øvrig at de nye stiftene vil få beholde sin rådsstruktur for viktige beslutninger. Blant annet skal et råd anbefale kandidater til bispeembeter. Men det er Rom som skal ta den endelige avgjørelsen.

Hvilken virkning vil dette få?

Det som har skjedd, vil få betydning både for den anglikanske og den katolske kirken, og det vil få betydning for de økumeniske samtaler mellom de to. Men det er ikke noe enkelt bilde som tegner seg. I alt kan det dreie seg om ca 400 000 mennesker som kanskje ønsker å krysse Tiber mot Rom. Men etter at den første jubelen over pavens beslutning hadde gitt seg, har det meldt seg en del røster som protesterer og hevder at de er anglikanere og vil fortsette å være anglikanere.

De som krysser over, vil ha med seg en velpleid liturgi som til dels har før-reformatoriske eller før-tridentinske røtter. De feirer messen mot øst og bruker overalt folkespråket. De har et sterkt syn på, og en sterk praksis, når det gjelder legfolkets rolle i kirken. Legfolk er med i alle beslutningsprosesser unntatt de som har med læren å gjøre. Alt dette kunne de fortsatt med innenfor den anglikanske kirken. Det som fører dem vekk fra Canterbury og over til Rom, er deres avvisning av homoseksualitet og ordinasjon av kvinner. Men her kan de komme til å møte seg selv i døra. På et tidspunkt må denne problematikken tas på alvor også innenfor det katolske univers.

De anglikanske og episkopale kirkene mister sin mest tradisjonalistiske fløy. Det betyr i første omgang at et kraftig spenningsfelt blir borte. Det er vanskelig å forutse om det får noen annen virkning. Det er også uklart hvilke konsekvenser det som har skjedd vil få for de økumeniske samtalene mellom Rom og Canterbury. Det kan slå begge veier. Dersom bitterhet over det som har skjedd får dominere, vil det bremse på økumenikken. Dersom en derimot ser det som uttrykk for hvor nær de to kirkene faktisk står hverandre, kan det stimulere de økumeniske bestrebelsene. I så fall vil erkebiskop Williams antakelig forsterke sine forsøk på å få anglikanerne med på å arbeide med sitt syn på kirken (ekklesiologien). Det er her det virkelig brenner i forholdet mellom de to kirkene.

Kirken og sekulariseringen

Forrige gang paven overrasket oss, var da han opphevet ekskommunionen av de fire Lefevbrist-biskopene og slik nærmet seg Pius

brorskapet (SSPX). Denne gangen slipper han anglikanske tradisjonister inn i varmen. At han har utvidet adgangen til å benytte den ekstraordinære, latinske messeformen og at han har oppfordret til mer bruk av latin og gregoriansk i messen generelt, trekkes også inn i denne sammenheng av mange kommentatorer. Her er en konservativ pave som vil skru tiden tilbake, hevder noen. Andre ser det som et uttrykk for pavens inderlige ønske om forsoning med dem som står utenfor kirkens fellesskapet.

John Allan på NCR (National Catholic Reporter) foreslår å se det som skjer i lys av det han mener er pave Benedicts aller viktigste anliggende, nemlig kampen mot sekulariseringen. Paven har gitt tilslutning til en sunn sekularisering som innebærer et reelt skille mellom kirke og stat. Men etter hvert kan det se ut som han opplever sekulariseringen ikke som et nøytralt organisasjonsspørsmål, men mer som et fiendtlig troll som vil skade kirken, sier Allan.

Det kan synes naturlig å se pavens ulike utspill i denne sammenheng. Om han fører et korstog *mot* sekulariseringen og *for* en sterkere kirkelig identitet, er det rimelig at han søker å trekke til seg bevegelser som synes spesielt robuste til å motstå virkningen av sekulariseringsprosessen både religiøst og moralsk. Her passer både Piusbrorskapet og de tradisjonalistiske anglikanerne inn. Bruk av mer latin i messen kan også sees som et forsøk på å styrke kirkens identitet ved å motsette seg sekularisering. Problemet er at alt dette kan få kirken til å framstå som en borg som lukker seg mot verden. Det kan bli noe defensivt over en slik kirke.

En annen ting, som også Allan påpeker, er at sekulariseringen først og fremst er et europeisk fenomen. I USA har ikke et sekulært samfunn vært til hinder for kirkens og de troendes liv. Snarere tvert i mot. I andre verdensdeler er sekularisering foreløpig et fremmedord. I Afrika og Asia møter kirken helt andre utfordringer, som pinsebevegelsens økende innflytelse og et fundamentlistisk islam. Her er det neppe en europeisk tradisjonalistisk kirke med pomp og prakt, latin og gregoriansk som er svaret.

Sekularisering behøver ikke være noe problem. Tidligere kardinal Jean-Marie Lustiger i Paris så sekulariseringen som en forutsetning for autentisk tro, fordi den tvinger fram kristendommen som et personlig valg, heller enn som noe som sklir innpå massene fra en homogen kultur hvor tro og praksis blir støttet av staten. "Vi står ved kristendommens

morgengry", pleide han å si om overgangen til en sekulær verden. Neste spørsmål blir da: Hvordan kan vi leve som kirke i et sekulært Europa? Hvordan kan vi komme mennesker i møte, høre deres spørsmål og forstå deres livserfaringer for så å hjelpe dem til i frihet å møte den levende Gud? Dette er pastorale spørsmål, og her skal vi ikke se bort fra at vi kan få hjelp fra anglikanerne. De har solide pastorale tradisjoner.

Det er også viktig å huske at når anglikanerne krysser inn i den katolske kirke, er det ikke som et resultat av at paven har lokket dem over. Tvert imot, det er pavens svar på et inntrengende ønske fra de tradisjonalistiske anglikanernes side.

FRYKT IKKE SEKULARISERING: Kardinal Lustiger mener sekularisering ikke er et problem, men snarere en forutsetning for autentisk tro. Angående overgangen til et sekulært samfunn uttalte han at "Vi står ved kristendommens morgengry".

Østerrike:

Biskoper mot diskusjonsforbud i kirken

ØNSKER MER ÅPENHET: Læreembetet og teologene må sammen ta opp mange brennende spørsmål, sier biskop Helmut Krätzl.

I Østerrike har det katolske teologiske fakultet ved universitetet i Wien nettopp feiret sitt 650 års jubileum. På festen for fakultetet tok hjelpebiskop Helmut Krätzl til orde for at det som framstår som et diskusjonsforbud i kirken, må oppheves slik at en igjen kan komme tilbake til den fruktbare åpne og konfronterende dialog mellom læreembete og teologer. Han viste til Det annet vatikankonsil som et høydepunkt, en stjernestund, for denne spenningsfylte diskusjonen. Her deltok en lang rekke teologer som *peritos*, det vil si spesialrådgivere for biskopene som deltok på konsilet. Mye av det som ble oppnådd på konsilet, skyldes i følge Krätzl, nettopp teologenes nærvær og samtalen mellom dem og biskopene.

Det er en kjent sak at forholdet mellom læreembetet og teologene gradvis har blitt vanskeligere. Læreembetet har uttalt seg i retning av at teologene kan forske fritt så lenge de holder seg innenfor kirkens tradisjon. Men i den grad teologer er forskere, kan de selvsagt ikke finne seg til rette med at slikt krav. Også kardinal Martini har advart mot en slik binding av teologenes arbeid. Det skjedde da forarbeidene til bispesynoden i 2008 i Rom om *Dei Verbum*, forelå. Der blir bibelforskerne bedt om å underlegge seg kirkens tradisjon.

Også kardinal Martini har advart mot en slik binding av teologenes arbeid. Det skjedde da forarbeidene til bispesynoden i 2008 i Rom om *Dei Verbum*, forelå.

Det er derfor gledelig at biskop Krätzl tar til orde for at diskusjonsforbudet i kirken må opphøre. Han ønsker nettopp den åpne, frie og konfliktfylte debatt tilbake. Læreembetet og teologene bør gjenoppta samtalen om mange brennende spørsmål. Det handler om forkynnelsestroskheten, sier han.

Menneskene venter på hjelp til å orientere seg.

Han viser til at konsilet etterlot mange spørsmål åpne og at dette har negativ virkning på de troendes liv. Han trakk blant annet fram forholdet mellom verdenskirken og lokalkirken, hele det området som har med "ansvarlig foreldreskap" å gjøre, liturgireformen og spørsmålet om nattverdfellesskap mellom kristne kirker og kirkelige fellesskap.

Kardinal Schönborn som også var til stede under festen, sluttet seg til Krätzls anliggende og oppfordret sterkt til fornyet debatt. Men han advarte mot en total forkastelse av kirkens tradisjon. De konsilteologene som Krätzl hadde framhevet, rettet seg ikke mot den kirkelige og teologiske tradisjon, men mot en avkortet og innsnevret teologi som dominerte 1800-tallet. Etter konsilet har det, i følge Schönborn, også skjedd negative ting. Desto mer nødvendig med en velfundert og kontroversiell debatt.

Et av de temaer som er mest tabubelagt av Vatikanet, er spørsmålet om kvinnelige prester. Her eksisterer et klart uttalt diskusjonsforbud fra pave Johannes Paul II. Dette temaet ble ikke berørt av biskop Krätzl. Men på den internasjonale bokmessen i Frankfurt nylig, kunne det tyske katolske forlaget

Herder opplyse at det aldri før har kommet ut så mye teologisk litteratur om kvinneprestespørsmålet som etter at det ble forbudt å snakke om saken.

Kathpress 16.10.09
ahu

Tåler barn å ha homofile foreldre?

Pål Kolstø oppfordrer i forrige nyhetsbrev oss psykologer å komme på banen og som oppmenn gi klart svar. Vi måtte da være de rette til å gi tydelig svar på om Nina Karin Monsen har rett når hun bekymrer seg for at barn får en forkvaklet personlighetsutvikling om de vokser opp med to lesbiske mødre eller to homofile fedre?

Som kjent pleier psykologer sjelden å komme med slike klare svar. Noen ganger tror grupper av psykologer at psykologisk forskning har funnet sikker viten om oss mennesker, for like etter å oppdage at om spørsmålet stilles litt annerledes får vi et annet svar. For å finne ut om barn tåler å ha homofile foreldre, skulle vi da sammenlikne to grupper barn hvorav den ene gruppen vokser opp med homofilt samboende foreldre og den andre heterofilt samboende foreldre hvor begge grupper barn er adoptert eller er fosterbarn for at forholdene skulle være like? Eller skulle man kun bruke barn i lesbiske forhold hvor den ene moren er biologisk mor og sammenlikne med barn som vokser opp med heterofile foreldre hvor mor er biologisk mor, men far ikke er biologisk far, slik at det i begge grupper er en mor som har fått mulighet til å knytte seg følelsesmessig til barnet fra det var i magen? Dernest er oppgaven å bestemme kriterier for å regne

personene som harmoniske / sunne / godt fungerende / glade eller hva vi regner som et godt utkomme av en barndom, og hvilke faktorer vi skulle ende opp med for å si at det dreier seg om et dårlig utkomme av en barndom. En beskrivelse som "forkvaklet personlighetsutvikling" ville vi neppe bruke til å beskrive mennesker vi hadde fått tillatelse bli grundig kjent med gjennom en studie. Hvordan skulle vi finne fram til familier som kan sies å være like hverandre på områder som er viktige for et barns oppvekst?

Nina Karin Monsen og gruppen hun støtter som vil beskytte ekteskapet som heterofil institusjon av hensyn til barna, virker ikke å ha fått med seg at noen barn i homofile og lesbiske forhold vet like godt som alle andre barn hvem som er mor og hvem som er far. Det er f. eks ikke uvanlig at lesbiske og homofile går sammen om å få barn. Barnet kan da for eksempel har fire foreldre, som har bestemt seg for hvem som skal være biologiske foreldre og forøvrig hvordan de vil oppdra barn sammen.

I følge Freud skal psykisk helse først og fremst avhenge av at barnet løser "ødipalkonflikten": det vil si at barnet etter en voldsom forelskelse i forelderen avmotsatt kjønn, velger å identifisere seg med foreldre av samme kjønn, for å unngå straffen man forestiller seg man vil kunne få ved å fortsette å konkurrere om å få mamma eller pappa til seksualpartner. Selv om jeg er psykoanalytisk orientert psykolog og kan takke år i psykoanalyse for helsebringende bedret selvforståelse, tror jeg mer på Freuds genialitet i forhold til hans forståelse av at vi handler både ut ifra bevisste og ubevisste forestillinger, enn på hans teori om barns psykoseksuelle utvikling.

Nyere psykologiske teorier legger mer vekt på det som skjer *mellom* barn og foreldre. Disse teoriene stemmer bedre med det jeg ser i mitt arbeid, enten jeg holder på med leketerapi med små barn, eller gir råd til foreldre hvor barna viser psykiske symptomer.

Senere psykoanalytikere la vekt på den utvikling som den første omsorgsgiveren gav mulighet til gjennom sitt samspill med barnet. Donald Winnicott forfektet: "There is no such thing as a baby, there is a baby and his mom". Han innførte betegnelsen "god nok" som betegnelse for den mor som var nærværende for barnet, slik at dette i mors nærvær, kunne øve seg på også å klare seg selv. Winnicott tar som sitt utgangspunkt at vi som mennesker motiveres både gjennom følelser (hat og kjærlighet i hans begrepsverden) og ut

i fra ønske om å få kunnskap. Bion tenkte lik mer biologisk orienterte psykologer at det første samspillet mellom et spedbarn og hans omsorgsgivere gir barnet hjelp til å regulere ubehaglig affekt og at dette samspillet derved blir grunnlag for at barnet etter hvert selv kan roe seg og leve med sine følelser. Biologisk orienterte spedbarnsforskere som John Bowlby og Mary Ainsworth observerte, lik Winnicott, barn og mødre sammen. Vi fikk videokameraer og kunne undersøke systematisk samspillet mellom små barn og omsorgsgivere i standardiserte settinger. De oppdaget da turtaking mellom helt små spedbarn og deres mødre, med utveksling av blikk, etteraping og pausetaking. De litt større barna og deres omsorgsgiver blir observert i noe vi kaller "stranger situasjon", hvor vi får se hvordan mor/far forbereder barnet på å skulle bli igjen alene i et fremmed rom, og hvordan barnet har det etter at mor/ far har gått ut, og hvordan de møter hverandre når omsorgsgiveren etter helt kort tid kommer tilbake. Når vi gjennom videoopptak kunne studere slike sekvenser i langsom takt, kunne vi på en sikrere måte enn tidligere observere langt flere detaljer i både barnets og den voksnes atferd og dette gav oss mulighet til å danne oss ganske sikre forestillinger om hva slags tilknytningsmønster som hadde utviklet seg mellom barnet og barnets omsorgsgiver.

De mønstre som oppsto ved gode tilknytninger er i overensstemmelse med dynamisk tenkning om relasjoner mellom helt små barn og deres foreldre. Mønstrer som kalles utrygg tilknytning, stemmer overens med det vi har tenkt oss kan skje når foreldre sitter fast i for mange egne vanskeligheter til å være åpent interessert i og tilgjengelige for sine barn og det barna trenger fra dem. Gjennom denne metoden har vi også fått tak i akkurat hva foreldrene må endre for at barna skal ha god nok utvikling sammen med sine foreldre. Denne forskningstradisjonen har pågått så lenge at vi nå ser at utrygg tilknytning til primær omsorgsgiver når barnet er 1 år og 1, 5 år, kan vise seg som økt hyppighet av psykopatologi når barnet har blitt sånn omkring 17 år.

De som jobber med denne tilnærmingen har tatt vekk "mom" fra Winnicotts uttalelse, de ser ingen betydning av om barnets primære tilknytning er mann eller kvinne, selv om det fortsatt er slik at mange barn velger sin

mamma som hovedtilknytning. Men at vi kan amme er mindre betydningsfullt sett i denne tradisjonen enn det psykoanalytikere tenkte seg tidligere. Det viktige er at omsorgsgiveren går inn i en tilstand hvor hun/han reflekterer omkring den lille og gir barnet det barnet trenger. De har kommet til at et barn trenger en voksen som er større, tryggere og klokere enn barnet selv og som er vennlig. Et barn trenger en voksen som ofte gjør det som barnet trenger at det gjør, og tar ledelsen når det er nødvendig. En voksen som følger med når barnet utforsker seg selv og verden, en voksen som støtter barnets utforskning. En voksen som ser og gleder seg over barnet når det lærer seg nye aktiviteter og hjelper det når

barnet trenger det i sin aktivitet. Barnet trenger en omsorgsgiver som fryder seg over barnet. En som er der og tar imot barnet når det vender tilbake til mamma / pappa,. En mamma eller pappa som beskytter barnet, hjelper det å organisere sine følelser, trøster det og gleder seg sammen med barnet når det

kommer og viser hva det har funnet ute i verden, og som tåler barnets avhengighet når det trenger mamma / pappa. Disse beskrivelsene av relasjonen mellom barnet og den primære tilknytningsperson har jeg fra Bernt Powell, psykoanalytiker som har gått over til mer forskningsbasert arbeid når han observerer samspill og arbeider med samspill mellom barn og foreldre.

De viktige funksjonene som tilknytningsperson kan utøves av voksne, uavhengig av kjønn og seksuell orientering. Det kan være lettere å være i denne grad av tilpasning til et lite og avhengig individ om den voksen selv lever i et forhold til en annen voksen som også gir mulighet for tilknytning mellom de voksne. Det er godt å være to sammen om å bry seg om dette eller disse barna. Gode partnere kan utfylle hverandre i hva de er gode på av hva barn trenger. De kan hjelpe hverandre til å gjenfinne indre balanse etter episoder hvor de har blitt for sinte eller barnslige ved barnets utfordringer og / eller på grunn av egne indre utfordringer gjennom historiene vi alle bærer med oss. Derimot kan komplekse relasjoner hvor det er en annen voksen som enten i stor grad er sjalu på det som blir gitt barnet eller på den betydning den andre har som primær tilknytning for barnet, utarme begge de voksne og gjøre det vanskeligere for barnet å finne mulighet til en

Gode partnere kan utfylle hverandre i hva de er gode på av hva barn trenger. De kan hjelpe hverandre til å gjenfinne indre balanse...

trygg tilknytning. Heller ikke i denne sammenheng skulle kjønn eller seksuell orientering være av betydning. Det viktige er å være moden nok til å bære det å være en som en annen er avhengig av, og tåle å legge andre sider av seg selv noe tilside når barnet trenger tilstedeværelse, uten å miste tak i alt det andre man også er. Ikke vet jeg om slike egenskaper er mer til stede hos heterofile enn hos homofile, det virker ikke spesielt sannsynlig.

Slik er det ikke så rart at vi en gang i høst på nyhetene hørte om en samfunnsvitenskaplig undersøkelse som viste at barn av lesbiske mødre klare klarte seg like bra, eller kanskje litt bedre på noen områder, enn andre barn. Lesbiske mødre får sjelden barn uten at dette er aktivt ønsket.

Og så kan vi som katolikker nå når det stunder til juletid, glede oss over at en av våre prester, pere Thomas Philippe, i L'Arche, Trosly-Breuil i februar 1977, så for seg at barnets og mødrenes gjensidige kjærlighet var arenaen for barnets utvikling av samvittighet: "Barnet kommer til verden og tenger å elske og å bli elsket, fordi det er avhengig og trenger den kjærlige gjensidighet mellom seg selv og sin mamma (pappa) for å bli et menneske av god vilje." Han er en viktig inspirator for Jean Vanier og hans tanker om hvor viktig det er at vi alle jobber på å tåle å møte vår egen avhengighet, tåle å se at vi trenger andre mennesker, og at det kan vi lære gjennom det lille Jesusbarnet som kom hit og gjorde seg avhengig av oss og av andre lite mektige blant oss som for eksempel de utviklingshemmede.

Gudveig Havstad, etter nærmere 30 år som praktiserende psykolog

KJENNSKAP TIL KILDENE: Pave Johannes XXIII undertegner bullen som sammenkalte til Det annet vatikankonsil, 25. desember 1961.

Som meningsbryter må man vite hva man står for

**Av Baby Johanessen, en av
grunnleggerne av OVEK**

Det er viktig når man vil initiere nye tanker og ideer innenfor en så universell kirke som den katolske, at man ikke raser frem med "synsinger" - man må VITE hva man står for, - men da må man ikke bare vite at der fant sted et konsil for en menneskealder siden. Man må kjenne dets innhold, dets dokumenter, dets sluttbestemmelser, dette konsils plass innenfor Kirkens eksistens - i dagens verden. Og man må kjenne kirkehistorien, kirkefedrene, den første kristne tid, - og vel å merke: prøve å føre kirken inn i verden av i dag - som er en annen enn i middelalderen, ja, en annen enn bare før Den annen verdenskrig. Det er ikke for ingenting at selv de troende unge faller fra - de vet jo så mye, mye mer av utviklingen i den sekulære verden i dag enn vi som i dag er pensjonister, hvor mye vi enn prøver å følge med. Og å være katolsk kristen, er å være det i verden av i dag. Jo mere jeg har lest kirkefedrene, og ikke minst alt som skjedde på Jesu egen tid, desto mere forstår jeg at Skaperen må være fortvilet over vår manglende evne til å følge med tiden vi selv lever i. Svært få iblant oss - og i hvert fall ikke de fleste av oss - er multigenier, men vi kan lytte til de som ut fra sin viten - og - sin Gudstro - gir oss ny lærdom om skapelsen, om menneskets utvikling her på jorden, om sosiale forhold, om økonomi, om fremtidsvyer, om faren for verdens undergang osv., men så med det lille puffet vår tro kan gi oss: leve i verden av i dag. Som legfolk må vi iblant anstrenge oss litt for med vår viten/innsikt/meningsbrytning å få kirkeledelsens respekt. Jeg har i foredrag til trosfeller sagt det utallige ganger: Vi må ikke bare "synse" noe om de spørsmål vi uttaler oss om i den kirkelige samtale og debatt - vi må også vite hva vi snakker om. Og vi må i OVEK aldri bli så "kjendiskåte" at vi glemmer de lærde som vet en del i vår kirke - de beskjedne, tause både biskoper og prester og professorer i kirkelige temaer, og legfolk med innsikt, som vi vet er der iblant oss, men som aldri blir spurt. Til alle som leser dette, som ikke vet hvor de kan finne skikkelig, autentisk lesestoff, vil jeg bare si: Les biskop John Willem Grans lille konsilbok, som kom for noen år siden, og Gunnel Vallquists flere bøker fra konsilet - der foreligger det nå også en sammenfatning i én bok av hennes tidligere bøker. Disse bøker er tilgjengelige i St. Olavs bokhandel i Akersveien, Oslo.

Protestanter med et nytt syn på seksualitet

Av Simon Barrow

I den lange kampen mot slaveriet på 1800-tallet spilte evangeliske kristne i England, blant annet John Wesley og biskopen av London Beilby Porteus, en viktig rolle i den politiske debatten. De gikk inn for avskaffelse av slaveriet sammen med kvekere og andre religiøse og ikke religiøse mennesker. Dette gjorde de selv om de visste at det fantes vers i Bibelen, deres høyeste autoritet, som kunne presses til et forsvar for slaveriet. De innså at noe mye viktigere sto på spill i forståelsen av evangeliene, nemlig at de som var bundet, skulle settes fri, som Jesus uttrykte det i bergprekenen i følge Lukas.

På den bakgrunn nytolket de skriftens ord om slaveri. De ble nå lest som underordnet den nye nådeorden og den dypere åpenbaring som Jesus brakte til menneskene.

Lignende argumenter blir i dag framsatt av mange evangeliske (protestantiske) kristne når det gjelder sivile, kirkelige og følelsesmessige forhold for lesbiske og homofile mennesker. Disse kristne er fortsatt i mindretall, men de utgjør en raskt voksende andel av de troende. De arbeider for en forandring i andre kristnes hjerte og sinn og de gjør det med det samme moralske alvor som deres forgjengere viste da det gjaldt å avskaffe slaveriet. De hevder at det ikke nytter å snakke om å ikke diskriminere de homofile og samtidig nekte dem deres sivile rettigheter og dekning av deres menneskelige behov slik det skjer i mange kirkesamfunn.

Disse troende tar Bibelen på alvor. De innser at det som sies i Bibelen om uakseptabel homofil praksis, dreier seg om perversitet og prostitusjon, ikke om livslang troskap i ekteskapelig forstand. Og de får støtte fra en rekke teologer og kristne i ulike kirker og kirkesamfunn som deler den overbevisningen at å være en Jesu etterfølger i dag, innebærer frihet under ansvar, ikke tilbakeskuende angst.

Det er slående at synet på homofilt samliv ser ut til å ha blitt en slags lakmustest for ortodoksi i flere protestantiske kirkesamfunn, og dette til tross for at Jesus aldri sa noe om saken. Tvert i mot, han brøt religiøse tabuer overfor utsatte grupper og viste til handlinger preget av tilgivelse og deling av økonomiske

goder som tegn på autentisk disippelskap – ikke kulturbestemte religiøse restriksjoner.

Men forandring er underveis. I Storbritannia er det stadig flere evangeliske kristne som forteller om at de har endret syn.

Metodistpresten George Hopper kaller talende sin nye bok: *En motvillig reise – en pilgrimsferd i tro fra homofobi til kristen kjærlighet*.

Men kampen mot fordommer mot de homofile er ikke bare et kirkelig anliggende. På puber, i den tabloide pressen, i hjem og på arbeidsplasser, lusker fordommene like under den liberale fasaden.

Evangeliske kristne er dypt involvert i problematikken. Men dersom de lærer av sin historie og ny-leser sin bibel i lys av dens levende sentrum, Kristus, kan de bli en del av en historisk forandring.

Simon Barrow er en av redaktørene på det økumeniske nettstedet Ecclesia.

Artikkelen er hentet fra ekklesia.co.uk. Den er noe forkortet.

FLERE SYN PÅ SAKEN:

WAT DAMES THE JOURNAL NEWS © 2003 7/1

Mangfold i kirken

I siste nummer av Time Magazine, 23. november 2009, presenteres to amerikanske erkebiskoper som tydelig viser Den katolske kirkes evne til å favne vidt.

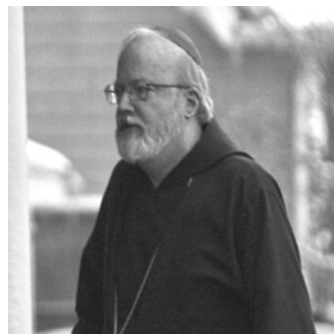

I siste nummer av Time Magazine, 23. november 2009, presenteres to amerikanske erkebiskoper som tydelig viser Den katolske kirkes evne til å favne vidt. Den ene er Raymond Burke som var erkebiskop i St. Louis før han ble forflyttet til Roma.

Den andre er kardinal Seán O'Malley i Boston. Det som utløste artikkelen i Time, var Burkes raseri over at O'Malley ville tillate at Ted Kennedy ble katolsk begravet og at han selv deltok i messen. Kennedy støttet kvinners rett til selv å velge om de ville ta abort. Burke mente nå at O'Malley var under innflytelse av Satan selv, løgnens far. Striden rundt Kennedys begravelse var et nytt eksempel på hvordan enkelte amerikanske biskoper synes å mene at abortspørsmålet er viktigere enn noe annet spørsmål i politikken for tiden. Burkes utspill kom heller ikke som noen overraskelse. Han ville som kjent nekte presidentkandidat Kerry adgang til kommunionene under presidentvalget i 2004, og han har kalt det demokratiske parti for et dødens parti.

Mange regnet med at da han i 2008 ble utnevnt til prefekt for den høyeste rettsinstansen i Vatikanet og dermed forflyttet til Rom, var det for å dempe virkningen av hans utspill. Men han har ikke latt seg stoppe. Han har anklaget sine bispekolleger i USA for å ha medvirket til at Obama ble valgt til president fordi flertallet av dem kom med et utsagn om at katolikker også kunne ta andre spørsmål enn abort med i vurderingen av hvilken kandidat de ville stemme på.

Hans stil blir ikke helt akseptert i Rom, heller. "Han er som en okse i en porselensbutikk", uttalte en av hans kolleger i følge Time. Også en del av hans konservative meningsfeler i USA synes det går for vidt når han mener at folk som er "pro-choice" (for kvinners rett til å velge eventuell abort) ikke bør få bli katolsk begravet.

Kardinal Seán O'Malley er også en konservativ, om enn mer sentrumsorientert, kirkeleder, men hans stil er den rake motsetning til Burkes. Han er sky, han

misliker kjendiseri og holder seg langt unna politikk. Han vandrer heller rundt i sin kapusinerkappe enn i bispeskud, og slik minner han lite om en kirkefyste. Den dagen han ble utnevnt til kardinal, overtalte han noen venner til å bli med på en liten bytur i Rom om kvelden etter en lang dag med seremonier. Men han fikk trøbbel da han kom tilbake. Vatikanvaktene trodde ikke noe på at den alminnelig kledde og litt trette manen som luktet pizza, var en nyslått kardinal. Da han kom til Boston etter de fryktelige sex-skandalene, gjorde han ikke noe nummer av å selge sitt eget hjem til inntekt for ofrene.

Selv om han har måttet gå den tunge veien og stenge flere menigheter i sitt stift, er han godt likt både blant engelsk- og spansktalende katolikker. Humor har han også. En gang sa han at hans røde kardinaldrakt kunne komme til nytte dersom Dick Cheney en dag skulle invitere ham med på jakt!

Men O'Malley vek ikke tilbake da bråket rundt Kennedys begravelse begynte. Da skrev han på sin blogg: "På det aller sterkeste er jeg uenig med dem som mener at Kennedy ikke fortjente en rekviemmesse. Vi kommer aldri til å forandre noens hjerter ved å vende oss bort fra mennesker i nød og når de opplever sorg." Dette var første gang en biskop åpent hadde uttalt seg mot linjen til Burke offentlig. Flere andre biskoper fulgte ham. Men Burke slo tilbake. På en middag i regi av en konservativ mediaorganisasjon, uttalte han: "Verken den hellige kommunion eller begravelseriter burde bli gitt til (pro-choice) politikere." For det utsagnet fikk han lange, stående ovasjoner.

Fortsatt kjemper den konservative delen av den amerikanske bispekonferansen for Burke-linjen. De hadde nok håpet på støtte fra paven, men den har til nå uteblitt. Og det har blitt lagt merke til at visepresident Biden har mottatt kommunionen uten at det har blitt noe bråk. Burke er derimot blitt utnevnt til kommisjonen for biskoper og det forventes at han snart blir kardinal. Han vil altså i de kommende fem år øve innflytelse på hvem som blir utnevnt til biskoper i USA.

Time Magazine; www.ncr.com; ahu

Gammelt og nytt i adventstiden

Biskop Ambrosius (ca 339-397) var legmannen som ble biskop i Milano. Han var utdannet jurist og hadde hatt betydelige offentlige verv da folket krevde å få ham som biskop. Etter sin vigsel kastet han seg med stor iver over teologiske studier og han ble en utmerket teolog og en høytaktet forkynner av evangeliet. Han var den første som kalte eukaristifeiringen for messe.

Den helige Ambrosius levde et enkelt liv. Han ga bort nesten alt han eide. Han blandet seg ikke inn i maktprosesser (men han refset en keiser ettertrykkelig). Og han tok ikke del i ekteskapsinngåelser fordi de ofte handlet om eiendomstransaksjoner. Men han hadde en varm omsorg for alle mennesker som trengte hjelp. Framfor alt minnes vi ham i dag som den som fornyet liturgien og kirkesangen. Gresk hadde vært kirkens språk fra begynnelsen av, men nå kunne ikke vanlige vestromere så mye gresk. Ambrosius oversatte liturgien og kirkesangen til folkespråket som var latin, og gjorde dermed troens innhold tilgjengelig for alle. Han var også en av de første som skrev nye hymner til bruk i kirken. Fra nå av kunne de troende synge ut sin lovprisning og synge inn troens innhold på et språk de forsto slik at det festet seg i tanker og hjerte. Folket elsket både mannen og sangen. Ambrosius ble en av de aller første kirkelærere.

Den salmen (hymnen) av Ambrosius som blir mest brukt i dag, er adventsalmen *Folkefrelsar til oss kom*. Den er full av teologisk innhold, men også av menneskelig undring og tilbedelse. Det siste verset er kommet til senere.

Folkefrelsar til oss kom,
fødd av møy i armødsdom!
Heile verdi undrast på
kvi du soleis koma må.

Herrens under her me ser,
ved Guds ande dette skjer.
Livsens ord frå himmerik
vert i kjøt og blod oss lik.

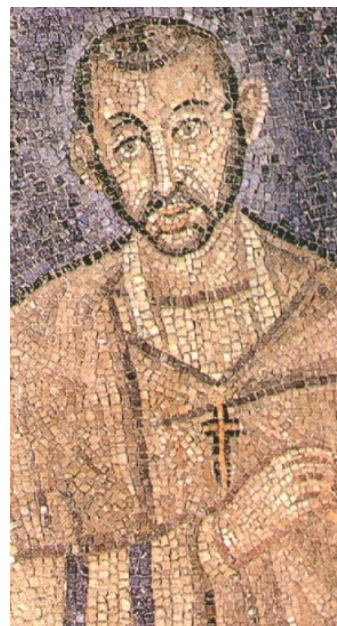
Utan synd han boren er
som all synd for verdi ber.
Han er både Gud og mann,
alle folk han frelsa kan.

Frå Gud Fader kom han her,
heim til Gud hans vegar ber,
ned han fór til helheims land,
uppfór til Guds høgre hand.

Du som er Gud Fader lik,
ver i vanmakt sigerrik!
Med din guddomsvelde kom,
styrk oss i vår armødsdom!

Klårt de krubba skina kan,
ljoset nytt i natti rann,
naud og natt til ende er,
trui alltid ljuset ser.

Lov og takk du Herre kjær,
som til verdi komen er!
Fader god og Ande blid,
lov og takk til evig tid.

Den eldste avbildning av Ambrosius finnes i et kapell i kirken Sant'Ambrogio i Milano, det dreier seg om en mosaikk fra rundt 470. Da Achille Ratti, den senere pave Pius XI, så det, påpekte han at St. Ambrosius' høyre øye satt lavere enn det venstre. Som støtte for teorien viste

han til dette tidlige portrettet av ham, hvor denne deformitet er umiskjennelig. Til da var alle gått ut fra at det var en feil som skyldtes kunstnerens udyktighet.

Svein Ellingsen er vår tids største norske salmedikter. Hans salmer er blant annet kjennetegnet av en veldig nærhet til og ømhet for mennesker av i dag. Ellingsen har opplevd dyp sorg. Han mistet en liten datter i en trafikkulykke. Mange av hans salmer er preget av denne opplevelsen. Men de er ikke bare

bærere av sorgen. De bærer også håpet og lyset som gir kraft til å leve. Særlig vakkert kommer dette til uttrykk i hans høyt elskede dåpssalme

Fylt av gled over livets under, eller som i denne salmen ved livets slutt:

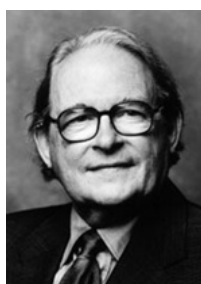
Nå er livet gjemt hos Gud.
Vi overgir alt til ham.
Håpet er tent i tyngste sorg.
Ingen er glemt av Gud.

Vi får hvile i Guds fred
og sove i jordens fang.
Kristus har gjort vår grav til sin.
Alltid er vi hos Gud..

Gud, vår Far, tar vare på
det liv som er revet bort.
Kristus har gjort i stand et rom.
Før oss gikk han til Gud.

Dagen kommer, Kristi dag,
da tiden blir visket bort.
Kristus står frem og alt blir nytt.
Døden blir knust av Gud.

Nå er livet gjemt hos Gud.
Vi overgir alt til ham.
Håpet er tent i liv og død.
Ingen er glemt av Gud.

Ellingsen er oversatt til en rekke språk, og hans salmer finnes i salmebøker over hele verden, og så i vår egen Lov Herren. Salmene bærer preg av at han har levd intenst med sin tid og hentet impulser både fra sør, fra økumeniske sammenhenger og fra den

sosialetiske bevegelsen som preget 60- og 70-tallet. Et kjent eksempel på det siste, er salmen hvor første vers lyder: *Noen må våke i verdens natt, noen må tro i mørket, noen må være den svakes bror, Gud la din vilje skje på jord! Hjelp oss å følge ditt bud.*

Men Ellingsen har også skapt en enkel og vakker adventssalme som plasserer adventstiden inn i vårt liturgiske år (kirkeåret) og i evighetens perspektiv:

Mens frost og vintermørke rår,
begynner kirkens nye år,
og våre sinn skal være vendt
mot lyset som på jord er tent.

I mørket ved vår side står
han som steg inn i våre kår.
Hvert adventlys skal minne om
at Jesus, lysets Herre, kom.

Han kommer stadig til oss inn
og lar oss se Guds milde sinn.
Vårt ønske ved den tente krans
er at vårt liv må være hans.

Når verden og dens tid forgår,
gryr evighetens kirkeår.
O Herre, la oss finne vei
til lys og evig liv hos deg.

Brev fra vår internasjonale kontakt

Det finnes utallige reformbevegelser innen Den katolske kirke. Bare i Spania finnes det over førti! En del bevegelser fra ulike deler av verden har opprettet nettverket International Movement We Are Church (IMWAC). Dette nettverket har OVEK-Norge sluttet seg til. IMWAC er ikke en medlemsorganisasjon, men en bevegelse hvor selvstendige organisasjoner møtes og drøfter spørsmål av felles interesse en gang i året. Her følger en stemningsrapport fra vår internasjonale kontakt, Aasmund Vik. Han har nettopp deltatt på årets møte som fant sted i Tyskland.

Kjære OVEK-venner,

Det begynte så vidt å snø i Freising, like nord for München, på fredag 16. oktober. I Innsbruck hadde det allerede begynt, men vi hadde et varmt møte i Pallottinerordenens hus i byen. Vi ble ønsket spesielt og personlig velkommen av ledelsen for huset. Vi hadde hatt møte der før, så vi visste hvilket hyggelig hus vi kom til – og de kjente oss.

Det er lange møtesesjoner med mye på dagsorden når vi i IMWAC møtes personlig. Det skjer en gang i året, i forskjellige byer. En del av programmet var rapporter fra de forskjellige land. De andre var imponert over hva vi har drevet det til her i Norge: "Tenk å oppnå dialog med biskopen!" Å ha oppnådd den respekten vi har, må være en bekreftelse på at den linjen vi valgte fra begynnelsen av, var den riktige.

Det var på et Wir sind Kirche - flagg i sentrum av rommet lagt noen av høstens frukter som symbol på det vi har oppnådd - en kurv med nøtter for det som gjenstår, og et gammelt jernskodd kjerrehjul for den veien som ennå ligger foran oss. Av alt som kom opp på møtet kan jeg f. eks. nevne følgende: I en diskusjon om hvordan kirken av i dag fortøner seg for det folk den skal tjene, ble det sagt at hele kirkens kroppsspråk er feil i forhold til dagens troende, stivt og gammelmødig uten mye variasjon, liturgisk sett. Og dertil holdninger som ikke vinner

gjenklang hos de brede lag av troende. Da tar folk konsekvensen av det og forlater kirken, noe som av kirkens menn tolkes som avkristning og sekularisering, uten at de tar inn over seg realitetene. Kirkefolket er ikke så blindt lydig som tidligere generasjoner var.

På den annen side har vi Taizé-tradisjonen, som går mer i retning av kommuniteter enn menigheter, og formidler bildet av en nærere og mer desentralisert kirke.

Ved universitetet i Innsbruck lages det nå en håndbok med informasjon og kontakt-opplysninger om katolske reformgrupper som oss selv. Det er allerede samlet inn et stort materiale som virkelig viser bredden i reformbevegelsen, og der skal vi også inkluderes.

I 2011 skal det i USA avholdes et møte for reformgrupper fra hele verden. Det blir det første av sitt slag og en større parallell til det nettverket som allerede finnes i Spania: Redes Christianas.

Fra Spania kom en delegat, en ung kvinnelig jurist, som hadde hatt absolutt hele sin utdannelse fra barnehage til og med videregående under oppsikt av Opus Dei. Hun kjente for- og bakside og de fleste aspekter ved den bevegelsen, men hun hadde nok vært heldigere enn mange andre og kommet vel fra det.

I Frankrike er det oppstand etter at erkebiskopen i Paris hadde kommet med en uklok bemerkning om kvinnens rolle i kirken: "Det dreier seg ikke bare om at de går skjørt, men de må også ha noe i hodet." Dermed ble Le Comité de la Jupe – skjørtekomiteen - startet og vokser seg stadig sterkere av opprørte kvinner.

Marta Heizer fra Innsbruck, eier av det kjøkkenbordet ved hvilket idéen til Wir sind Kirche ble til, refererte til en østerriker som hadde sagt at vi nå må slutte med å undertegne underskriftsliste og heller skrive erklæringer. Hun refererte også til en katolikk som var vokst opp under kommunistregimet i Ungarn, som fant paralleller mellom dette og den katolske kirke, slik den kommer til uttrykk i dag – med sterkt behov for å kontrollere folket og som stadig må vise til lære og regler i stedet for å gi rom for selvstendige vurderinger.

En tysk prest ved navn Norbert Armzt, som hadde hatt mesteparten av sin prestejeneste i Peru, presenterte prosjektet "Pact of the Catacombs" – Katakombene antyder kirkens røtter, og det er nettopp det som blir hovedinnholdet i det som skal presenteres i 2015 i Roma, nettopp fordi det da vil være 50

år siden konsilet ble avsluttet. "Council 50" er et alternativt navn på prosjektet og det gjenstår å se hvilket som blir valgt. I løpet av tiden fram til 2015 vil det bli noen "mindre" markeringer av aktuelle saker, men ikke mindre betydningsfulle av den grunn. Noe av det som ble nevnt i denne sammenheng var å kontakte teologer med annen erfaringsbakgrunn enn den dominerende europeiske, f. eks. de som har levd sitt presteliv i Latin-Amerika og Asia. Det kom opp en idé om å utarbeide et manifest til jubileumsåret 2015 og å lansere en "legfolkets teologi" ... og å ha nasjonale markeringer i våre forskjellige land. Spesielt ble "Gaudium et Spes" nevnt som inspirasjonskilde for dette prosjektet.

2010 er "Presteskapets år". "Vi er alle prester", ble det sagt, ifølge skriften. Men når det skal markeres må vi også fokusere på søstrene. Det er rene forfølgelsen på gang i USA for tiden, bemerket en annen. Men presteskapets år ville være en god mulighet til å sette lys på det faktum at antallet går bratt ned – likevel tviholdes det på det mannlige "enevelde" og bare ett eksempel jeg hørte om på Katholikentag i Ulm for noen år siden: et sted i Tyskland er det én prest på 12 kirker. Var, kan vi vel si nå – han holdt vel ikke ut. Et konkret forslag var å styrke bånd og samarbeid med foreningen for gifte prester, og å studere en publikasjon fra de nederlandske dominikanerne om gudstjenester uten prest, noe som ser ut til å bli mer aktuelt på stadig flere steder i Europa.

En kvinnesynode vil bli arrangert i Leipzig, 9-13 august 2011. Kvinners helse vil være hovedtema, med fire underpunkter: personlighet, økonomi, politikk og spiritualitet. Et annet større møte vil finne sted i Østerrike 18-20 juni 2010 sammen med grupper fra Tyskland og Sveits – og ikke å forglemme Liechtenstein, som også har en reformgruppe – for å feire WAC Austrias 15 årige historie.

Den 16. desember i år er det blitt 30 år siden Hans Küng ble fratatt sitt læreembete. Det er meningen at det skal markeres med en offisiell henvendelse til Vatikanet. Likedan er 19. april 2010 datoen da pave Benedict 16 har sittet på Peters stol i 5 år.

Lederen av International Movement We are Church, Raquel Mallavibarrena fra Madrid gikk av nå og ble rikelig begavet med ting fra de forskjellige land. Ny representant blir Pedro Freitas fra Lisboa etter en overlappingsperiode fram til våren. Det morsomme med denne overgangen er at Raquel er professor i matematikk og Pedro har nøyaktig samme profesjon. Hans Peter Hurka fra Wien fortsetter

som økonomiansvarlig og Christian Weisner fra Freising's nabolag fortsetter som den utmerkede pressekontakt han er.

Til slutt et hjertesukk som falt fra en av deltakerne under møtet, som jeg tror vi kan være enig i: "Bispemøter pleier å dreie seg om egne interne saker og liturgi - lite om grunnleggende saker som angår legfolket".

Aasmund Vik

GJESTFRITT: Pallottinerordenens hus i Freising der møtet ble holdt.

INTERNASJONALT: Nummer to fra venstre sitter Marta Heiser, sentral for idéen til Wir sind Kirche, blant delegater fra Tyskland, Østerrike og Irland. Og det jobbes.

*Vi i OVEKs styre
ønsker dere alle
en velsignet jul
og fred, glæde og håp i det
nye året!*

RETURADRESSE:

Også vi er Kirken, c/o Anne Stensvold,
Nadderudlia 21a, 1357 BEKKESTUA

Årsmøte og seminar 10. april

Sett av datoen allerede nå.

Innkallingen kommer senere.

Årsmøtet vil bli holdt i Gamle Aker
Menighetssenter lørdag 10. april
klokken 11.

Rett etter årsmøtet avholder vi
vårens akademi hvor vi igjen tar opp
temaet Legfolket og kirken. Det ser
ut til at økt klerikalisering i kirken i
dag, både på verdensbasis og her
hjemme, kan få betydning for
legfolkets apostolat og for kirkens
framtid. Det er viktig at vi snakker om
dette. Foredragsholdere vil bli gjort
kjent i neste Nyhetsblad. Seminaret
varer fra kl 12-17.

**...skjønt fra
sjel til sjel det
lød: Fred over
jorden,
menneske fryd
deg! Oss er en
evig frelser
født!**

www.ogsavierkirken.no